

003043

Parket nr. : 66.97.1025/97

Griffier.

OR -

Ref. Griffie : 3 - 11 - 18

Na vonnis d.d. 25 januari 2002 vonnisnr. 575/1257

Na vonnis d.d. 13 januari 2012 vonnisnr. 320/654

Tijdens de openbare terechtzitting van 20 april 2012 heeft de 52ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel rechtsprekend in correctionele zaken, het volgend vonnis gewezen :

IN ZAKE VAN :

DE HEER PROCUREUR DES KONINGS, in naam van zijn ambt

TEGEN :

005971 , zonder beroep, geboren te op
, verblijvende te
van Duitse nationaliteit;

Vertegenwoordigd door mr. D. Vandenbulcke, advocaat;

Beklaagd van,
in het gerechtelijk arrondissement Brussel,
tussen 22 juni 1995 en heden, meermaals, terwijl de feiten de achtereenvolgende en voortdurende uiting uitmaken van hetzelfde misdadig opzet en de delictueuze toestand nog steeds voortduurt;

A. 1) tussen 22 april 1995 en 22 juni 1995,
met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962
gewijzigd door de wet van 22 december 1970, van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het
decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, waarvan
bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997, thans bestraft door de artikelen 99, 1°, 146, 1°,
3° en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de
ruimtelijke ordening, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van
het college van burgemeester en schepenen een bouwwerk opgericht te hebben, en meer
bepaald het optrekken van enkele gevelwanden in isolatiestapelblokken, waarbij de be-
staande gevelwand gedeeltelijk werd verwijderd en voor een stuk verhoogd werd en
waarbij een nieuwe dakconstructie werd aangebracht, het optrekken in cellenbeton van
een constructie van 7,90m op 4,45m voorzien van een dakconstructie onder 45°, waardoor
een volumeuuitbreiding met 190m³ wordt gerealiseerd en het gieten van een vloerplaat in
gewapend beton, oppervlakte 5m op 6m;

2) tussen 27 augustus 1996 en 27 september 1996,
grondaanvullingen te hebben uitgevoerd;

3) tussen 13 februari 1997 en 13 maart 1997,
grondaanvullingen te hebben uitgevoerd;

Voormelde inbreuken gepleegd op het onroerend goed gelegen te _____ gekadastraerd
_____ , toebehorende aan _____ wonende te _____

B. tussen 23 juni 1995 en heden,
met overtreding van de artikelen 44 § 1-1°, 64, 65 en 69 van de wet van 29 maart 1962
gewijzigd door de wet van 22 december 1970, en van de artikelen 42, 66, 68 en 72 van
het decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996,
waarvan bekrachtiging bij decreet dd. 4 maart 1997, en van de artikelen 99, 1°, 146, 1°, 3°
en 7° en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke
ordening, de toestand omschreven in hierboven vermelde tenlasteleggingen A1, A2 en A3
gehandhaafd te hebben, het onroerend goed waarop de inbreuk gepleegd werd, gelegen
zijnde ter plaatse zoals vermeld onder de tenlasteleggingen A1, A2 en A3.

In aanwezigheid van :

**De Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de
provincie Vlaams-Brabant,**

005972

Eiser in herstel,

Vertegenwoordigd door mr. D. Muniz Espinoza loco mr. Philippe Declercq, advocaat (balie
Leuven);

Overgeschreven op het hypotheekkantoor van _____ op _____, ref. _____

* * *

Gelet op ons vonnis d.d. 25 januari 2002;

Gelet op ons vonnis d.d. 13 januari 2012 waarbij de heropening der debatten werd bevolen;

Gelet op de conclusie na heropening der debatten voor de eiser in herstel, de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant;

Gelet op de conclusies na heropening der debatten voor beklagde;

Gelet op de neergelegde stukken;

Gehoord de eiser in herstel, de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, bij monde van zijn raadsman Mtr. D. Muniz Espinoza loco Mtr. P. Declercq;

Gehoord de Procureur des Konings in zijn vorderingen;

Gehoord beklagde bij monde van zijn raadsman Mtr. D. Vandenbulcke.

I. Wat de verjaring van de strafvordering betreft :

1. De verjaring van de strafvordering raakt de openbare orde en dient derhalve ambtshalve door de rechtbank te worden onderzocht.

De verjaringstermijn van de weerhouden misdrijven bedraagt vijf jaar.

2. De feiten die het voorwerp uitmaken van de tenlastelegging A zijn verjaard daar deze dateren van meer dan veertien jaar geleden.
3. De feiten die het voorwerp uitmaken van de tenlastelegging B betreffen de instandhouding van het stedenbouwmisdrijf.

Artikel 146, derde lid, van het Decreet Ruimtelijke Ordening bepaalt dat de strafsancities voor het instandhouden van inbreuken niet geldt voor zover de handelingen, werken, wijzigingen, of strijdig gebruik niet gelegen zijn in ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In het proces-verbaal nr. 96.07 van 27 september 1996 werd vastgesteld dat het goed gelegen is in een natuurgebied.

In de weigering tot regularisatie door het gemeentebestuur van 25 november 1996 werd reeds melding gemaakt van de ligging in natuurgebied.

Tegen deze beslissing werd geen beroep aangetekend waaruit kan afgeleid worden dat beklaagde de ligging in natuurgebied niet betwistte.

In het meldingsdossier wordt tevens melding gemaakt dat het goed gelegen is aan de rand van een beschermd natuur- en waterwinningsgebied.

Uit de door de eiser in herstel neergelegde plannen blijkt dat het goed gelegen is in een natuurgebied.

Daar het goed gelegen is in een natuurgebied, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied, blijft de instandhouding van het stedenbouwmisdrijf strafbaar en is bijgevolg als voortdurend misdrijf niet verjaard.

II. Wat de redelijke termijn voor behandeling van de strafzaak betreft :

---

1. De beoordeling van het begrip "redelijke termijn" dient niet "in abstracto" te geschieden, maar rekening houdend met de concrete gegevens van elke zaak afzonderlijk.
(Zie ook, Cass. 5 mei 1987, Pas., 1987, I, 1.029)

Het komt de rechter toe, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak en meer bepaald de complexiteit ervan, met het gedrag van de rechtsonderhorige en de houding van de bevoegde overheden, na te gaan of in een bepaalde zaak de redelijke termijn niet is overschreden.
(Zie ook, Arrest Grondwettelijk Hof, 7/2000 d.d. 19.1.2000)

2. Uit verschillende arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat een termijn van meer dan zes jaar beschouwd wordt als een onredelijke termijn voor de behandeling van een strafzaak in eerste aanleg.

Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan het complexe, zelfs zeer complexe karakter van een zaak, geen rechtvaardiging uitmaken voor dergelijke lange termijn, waarbinnen de vaststellingen dateren van ongeveer vijftien jaar geleden.

3. Artikel 13 van het EVRM bepaalt dat eenieder wiens rechten en vrijheden vermeld in het verdrag, waaronder het recht op de behandeling van zijn strafzaak binnen een redelijke termijn, geschonden zijn recht heeft op een daadwerkelijk rechtsherstel voor een nationale instantie.

Artikel 13 van het EVRM vereist dat de nationale instantie zich kan uitspreken over de schending van een recht dat door het Verdrag wordt beschermd en dat die instantie in geval van schending ook maatregelen van herstel kan uitspreken.

Artikel 41 van het EVRM bepaalt dat diegene wiens rechten en vrijheden in het verdrag vermeld geschonden zijn ook recht heeft op een daadwerkelijk rechtsherstel.

Het EVRM bepaalt zelf niet welke concrete sanctie op de overschrijding van de redelijke termijn moet worden toegepast.

De vraag die zich thans stelt is welk rechtsgevolg de rechtbank dient te verlenen aan de overschrijding van de redelijke termijn en hoe rechtsherstel in deze kan worden bereikt.

Bij toepassing van artikel 21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering kan de rechtbank indien zij van oordeel is dat de redelijke termijn voor behandeling van de strafzaak overschreden is een eenvoudige schuldigverklaring of een straf uitspreken die lager is dan de wettelijke minimumstraf.

Tevens dient eraan herinnerd te worden dat de artikelen 13 en 41 van het EVRM als supranationale rechtsnormen voorrang hebben op de nationale norm van artikel 21 ter van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering.

Uit de recente rechtspraak van het Hof van Cassatie blijkt dat wanneer de rechter vaststelt dat de redelijke termijn waarbinnen een strafzaak dient behandeld te worden overschreden is en dat die omstandigheid invloed heeft gehad op de bewijslevering of een onherstelbare schending van het recht van verdediging veroorzaakte hij de onontvankelijkheid van de strafvordering kan vaststellen.

Volgens de recente rechtspraak van het Grondwettelijk Hof kan de rechter als het recht van verdediging onherstelbaar is aangetast de niet-ontvankelijkheid van de strafvordering vaststellen.

Het Grondwettelijk Hof heeft deze rechtspraak reeds twee maal bevestigd bij arresten van 29 april 2010 en 29 juli 2010

Noch de overschrijding van de redelijke termijn, noch enige andere omstandigheid eigen aan deze zaak hebben een schending van enig recht van verdediging van beklagde veroorzaakt.

Het is inderdaad mogelijk gebleven beklagde een eerlijk proces te garanderen daar door de overschrijding van de redelijke termijn geen bewijsmiddelen teloor gingen, het voorliggend bewijs niet werd aangetast en de uitoefening van het recht van verdediging op geen wijze werd beperkt of bemoeilijkt, laat staan onherstelbaar werd belemmerd, zodat de strafvordering niet onontvankelijk moet worden verklaard.

De schade die beklagde ondervond wegens voormelde termijnoverschrijding bleef beperkt tot het te lang in de onzekerheid blijven nopens het lot dat aan huidige strafvordering uiteindelijk zou worden beschoren, zodat hij blootstond aan een psychische spanning veroorzaakt door het te lang leven onder de dreiging van huidige vervolging.

III. Beoordeling op strafgebied :

1. Uit de stukken waarop de rechtbank vermag acht te slaan blijkt zoals hoger gesteld dat het goed gelegen is in een natuurgebied.
2. Uit de stukken waarop de rechtbank vermag acht te slaan blijkt dat er effectief wederrechtelijke werkzaamheden werden uitgevoerd die in stand werden gehouden.

Bij proces-verbaal nr. 95.05 van 22 juni 1995 werd vastgesteld dat de woning gedeeltelijk herbouwd werd door het optrekken van enkele gevelwanden in isolatiestapelblokken, waarbij de bestaande gevelwand gedeeltelijk werd verwijderd en voor een stuk verhoogd en waarbij een nieuwe dakconstructie werd aangebracht.

De uitbreiding van de woning situeert zich langs de tuinzijde, waar een constructie van 7,90 meter x 4,45 meter, voorzien van een dakconstructie onder 45°, in cellenbeton werd opgetrokken.

Op 27 september 1996 werd een eerste maal vastgesteld dat beklaagde grondaanvullingen uitvoerde, eveneens zonder voorafgaande schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

Op 13 maart 1997 werd een tweede maal vastgesteld dat er opnieuw grondaanvullingen werden uitgevoerd, opnieuw zonder voorafgaande schriftelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

3. Het is onmiskenbaar dat herbouwen en uitbreiden ten tijde van de vaststellingen vergunningsplichtig was.

Beklaagde voert tevens vruchteloos aan dat de niveauwijziging niet vergunningsplichtig was omdat deze geen aanmerkelijke reliëfwijziging zou hebben veroorzaakt.

In het proces-verbaal van 13 maart 1997 werd vermeld dat de firma dagelijks een 20-tal vrachtwagens zou hebben aangevoerd.

Bij het plaatsbezoek op 8 juli 2022 stelde de Stedenbouwkundige Inspecteur vast dat het terrein achteraan minstens één meter werd opgehoogd.

Voormeld proces-verbaal geldt tot het bewijs van tegendeel. De loutere beweringen van beklaagde dat hij slechts tot 50 cm zou hebben opgehoogd leveren hiervan niet het tegenbewijs.

4. Gelet op voormelde motieven en de elementen van het strafdossier waaromtrent tegenspraak werd gevoerd is de rechtbank van oordeel dat de feiten die het voorwerp uitmaken van de tenlastelegging B bewezen zijn.

Gelet op de vastgestelde overschrijding van de redelijke termijn waarbinnen een strafzaak dient te worden behandeld is de rechtbank van oordeel dat een veroordeling bij wege van eenvoudige schuldigverklaring in deze passend is

IV. Wat de herstellvordering betreft :

---

1. De eiser in herstel vordert het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat.

2. Indien de redelijke termijn waarbinnen een strafzaak dient te worden behandeld overschreden is belet dit niet dat uitspraak moet gedaan worden over de regelmatig ingestelde herstellvordering daar deze volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie die door deze kamer wordt bijgetreden een vorm van teruggave is.

3. De bepalingen met betrekking tot de Hoge Raad voor het Herstelbeleid werden ingevoerd bij decreet van 4 juni 2003.

Artikel 198 bis van het decreet van 18 mei 1999 voorziet de mogelijkheid dat de rechter alsnog een advies vraagt over een herstellvordering die reeds voor de datum van inwerkingtreding is ingediend wanneer de herstellvordering betrekking heeft op inbreuken die dateren van voor 1 mei 2000 maar nog niet voor eensluidend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

4. Teneinde verdere vertraging van de rechtsgang te vermijden is de rechtbank van oordeel dat het thans reeds passend voorkomt het voorziene facultatieve advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen.

Alle kosten werden gemaakt voor de bewezen verklaarde tenlastelegging.

**OM DEZE REDENEN
DE RECHTBANK,**

Gelet op de artikelen :

- 162, 185, 190, 194, 195 van het wetboek van strafvordering,
- 11, 12, 13, 16, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,
- 99, 146, 149, 153 en 160 van het Decreet houdende Organisatie van de Ruimtelijke Ordening
- Decreet van 27 maart 2009
- Besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009
- 21, 21 ter, 22 en 23 van de Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering;
- 2 van het Strafwetboek
- 6 van het EVRM
- Decreet van 4 juni 2003
- Besluit van de Vlaamse regering van 15 mei 2009 houdende coördinatie van de decreetgeving op de ruimtelijke ordening

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK,

Verdaart de strafvordering vervallen door verjaring wat de tenlastelegging A betreft.

Veroordeelt _____ voor de tenlastelegging B bij wege van eenvoudige schuldigverklaring.

Veroordeelt beklagde tot betaling van een vergoeding van 25 EURO, na indexatie gebracht op 32,27 EURO, overeenkomstig artikel 91 lid 2 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993, art. 1 en 2 en het KB van 11 december 2001;

Veroordeelt beklagde _____ tot de kosten van de strafvordering, die in totaal 184,20 euro bedragen.

Houdt ambtshalve de burgerlijke belangen aan bij toepassing van artikel 2 van de wet van 13 april 2005.

Wat de herstellvordering betreft :

Alvorens ten gronde recht te doen,

Beslist de herstellvordering van de eiser in herstel, de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams Brabant, met betrekking tot het perceel gelegen te gekadaastreerd namelijk het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat, wat neerkomt op het slopen van de herbouwde en uitgebreide delen van de woning en het opbreken van de vloerplaat in gewapend beton, inclusief de afbraak van de garage die op deze plaats is opgericht, het opruimen van alle sloopafval evenals het verwijderen van de grondaanvullingen zodat het oorspronkelijk maaiveld wordt hersteld, en de verwijdering van alle afgegraven aarde van het terrein, en het opruimen van alle afval dat hiernede gepaard gaat voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Zegt voor recht dat de griffie op verzoek van de meest gereede partij een eensluidend afschrift van huidig vonnis zal overmaken aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid evenals van de gevraagde stukken.

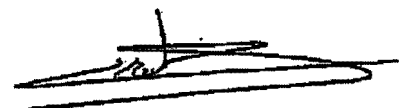
Stelt de zaak in voortzetting op de openbare terechtzitting van 28 juni 2012 om 8u 45' van de 52ste Kamer van de Correctionele Rechtbank te Brussel zetelend in het Justitiepaleis te Brussel, Poelaertplein, zittingszaal 0.11.

Houdt de kosten aan.

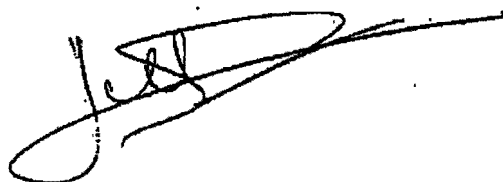
Vonnis uitgesproken tijdens de openbare terechtzitting waar zetelden :

M. Van Der Kelen	alleenzetelend rechter,
M. ¹ Quirynen De Paepe	substituut-procureur des Konings,
Mevr. Eeckhout	griffier,

(goedgekeurd de doorhaling van 1 woorden en - lijnen)

Eeckhout

Van Der Kelen